

[Ministeren for handel, industri og søfart.] oksekødet, en fuldstændig unormal situation, som naturligvis kun har sin begrundelse i den desværre stadig tilstedeværende kødknaphed, og som jeg ikke synes man kan byde de danske forbrugere.

Den maksimalpris, vi har i øjeblikket, er 1 kr. 70 øre fra slagteri, og allerede den må anses for at være meget høj. Dens historiske udvikling er noget snirklet. I 1943 fik man en maksimalpris på hestekød på 1 kr. 50 øre, den blev i 1945 nedsat til 1 kr., og i 1946 blev den ophævet. Så kom imidlertid 1947 med ret stor kødknaphed bl. a. på grund af isvinteren; dette medførte, at man påny måtte indføre en maksimalpris, som man under hensyn til de dagældende vanskelige tilførselsforhold satte til 1 kr. 70 øre. Denne pris er stadig gældende, og den må anses for i hvert fald at ligge på toppen af, hvad man kan sætte for dette kød. At foretage skridt, som ville medføre en yderligere stigning for forbrugerne i prisen på hestekød, mener priskontrolrådet ikke er forsvarligt, og jeg kan helt og fuldt tilslutte mig rådets opfattelse i så henseende.

Søren P. Andersen: Jeg takker for den redegørelse, jeg har fået, men kan ikke sige, at jeg er tilfreds med den. Jeg tror, at denne bestemmelse kan ophæves, uden at det gør nogen skade. Ministeren og i det hele taget ministeriet har erklæret, at alle overflødige restriktioner skal ophæves, men en ting synes at stå fast, nemlig at handelsministeren og handelsministeriet har vanskeligt ved at se, at noget er overflødigt. Jeg kunne i det hele taget ønske mig, at ministeren i retning af afvikling fik lidt mere skridt i bukserne og ikke henholdt sig altfor stærkt til, hvad priskontrolrådet siger, for man kan ikke vente, at samme priskontrolråd ønsker at gøre sig selv overflødig.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg har den beklagelige vane, også når det drejer sig om ophævelse af restriktioner, at tage temmelig meget hensyn til, hvad de sagkyndige mener, og når alle sagkyndige her, såvidt jeg har forstået, mener, at det vil medføre en kraftig prisstigning, finder jeg, at det er forkert at ophæve denne maksimalpris. Løvrigt forstår jeg godt det ærede medlems ønske om, at det skulle gå lidt hurtigere, men så må jeg bede det ærede medlem om at komme med bedre forslag, end han har stillet i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed tilende.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den ærede ordfører for udvalget for prøvelse af valg, for at han kan gøre indstilling til tinget om godkendelse af et valg.

Ordføreren for udvalget for prøvelse af valg (Holger Eriksen): Fr. Dalgaard har nedlagt sit mandat som medlem af folketinget fra 1. november. Ifølge indenrigsministeriets stedfortræderliste er første stedfortræder for socialdemokratiet i vestre storkreds, hvor Fr. Dalgaard var valgt, fru Viola Nørlov, der ved sidste valg opnåede 5 329 stemmer. Fru Viola Nørlov har erklæret sig villig til at modtage mandatet. Udvalget for prøvelse af valg indstiller, at mandatet godkendes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af fru Viola Nørlov som medlem af folketinget vedtoges enstemmigt med 94 stemmer.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950.

Forhandlingen genoptoges.

Heick: Den anledning, der ved finanslovens første behandling er givet tingets medlemmer til at fremdrage aktuelle spørgsmål, vil jeg tillade mig at bruge til at henstille til de pågældende høje ministerier, at man nu gør alvor af at få løst spørgsmålet om de tyske privatskolebygninger i Nord-slesvig. Jeg siger med forsæt ministerier, for sagen berører både handelsministeriet, finansministeriet og undervisningsministeriet. På det nuværende stadium er handelsministeriet formentlig gledet ud af billedet, og det forenkler jo sagen noget, men tilbage bliver alligevel to ministerier, og det er ikke noget ukendt fænomen, at en sags behandling besværliggøres meget, såfremt den skal behandles i mere end et ministerium.

Tilbagebetalingskravet mod de tyske privatskoler stammer fra, at de pågældende skolemyndigheder under den tyske besættelse, foruden hvad de fik i statstilskud i samme rundelige omfang som enhver anden tilsvarende friskole i Danmark, lod sig udbetale yderligere tilskud af midler, som den tyske besættelsesmagt ved dr. Best tiltvang sig i den danske nationalbank.